Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Nr. 43 WARSZAWA, DNIA 24 PAŹDZIERNIKA 1936 R. Rok założenia 1921

GAZETA GIEŁDOWA i LOSOWAŃ

tygodnik finansowo-giełdowy i gospodarczy
wychodzi co sobota

Operacje funduszów wyrównawczych

Wyrównawcze fundusze walutowe są wynalazkiem angielskim. Kiedy we wrześniu 1931 roku W. Brytania zmuszona była odstąpić od goldstandardu i „Bank of England" zawiesił wymienialność banknotów na złoto, kurs funta szterl. został pozbawiony mechanizmu automatycznego, który utrzymywał poziom tego kursu na poziomie (z małymi odchyleniami) niezmiennym. Kurs ten począł się staczać i wreszcie doszedł do poziomu około 60% dawnego parytetu.

Na tym poziomie kurs się zatrzymał i wykazuje już tylko wahania umiarkowane. Kontrolą i łagodzieniem tych wahań zajmuje się, przy pomocy operacyj interwencyjnych na rynkach międzynarodowych i własnym, Fundusz Wyrównawczy, t. zw. *„Exchange Equalisation Account"*. Jest on własnością skarbu brytyjskiego, zarządzają nim jednak władze „Bank of England".

W odróżnieniu od większości późniejszych funduszów analogicznych w innych krajach, Fundusz brytyjski nie został wyposażony w kapitał w postaci złota, lecz — bonów skarbowych (Treasury bills) na sumę nominalną 350 milj. ft. Bony te Fundusz lokował na wolnym rynku i uzyskaną gotówkę zużywał na kupno obcych dewiz lub złota, gdy chciał kurs funta obniżyć, lub też dewizy czy złoto sprzedawał, gdy chciał kurs funta podnieść. Podczas ucieczki kapitałów z krajów bloku złotego, oba wiających się dewaluacji, Fundusz brytyjski skupywał te „uciekające" dewizy obce, zamieniał je natychmiast na złoto w bankach emisyjnych bloku złotego i w ten sposób nagromadził wielkie zapasy złota, oceniane na 200 milj. ft. Obecnie, po dewaluacji w tych krajach, poczyna on złoto tracić.

Właściwością charakterystyczną operacyj tego Funduszu jest ich *niejawność;* sprawozdania o nich nie są ogłaszane. Jest to czynione z rozmysłem, aby międzynarodową spekulację pozbawić możności wyzyskania tych sprawozdań dla swych celów.

Gdy w 1933 roku nastąpiła dewaluacja dolara, utworzony został na wzór angielski *amerykański Fundusz Wyrównawczy, t. zw. „Exchange Stabilisation Fund"*. W odróżnieniu jednak od Funduszu angielskiego, został on wyposażony nie w bony skarbowe, lecz w część sumy, uzyskanej z przeszacowania zapasów złota, a wynoszącej 2 miljd. dol. Ta część ma stanowić, jak to sekretarz skarbu Morgenthau w tych dniach oświadczył na konferencji prasowej, sumę 200 milj. dol., uważa on ją za wystarczającą dla celów interwencyjnych.

Francja i Szwajcaria utworzyły natychmiast po dewaluacji fundusze stabilizacyjne z części przeszacowanych rezerw złota: Francja 10 miljd. fr., suma szwajciarskiego Funduszu nie została podana do wiadomości publicznej.

Holandia, która guldena zdeprecjonowała, nie przeprowadzając dewaluacji ustawowej — tak zupełnie jak to uczyniła W. Brytania — rzecz prosta, nie mogła przeszacować swoich rezerw złota, bo nie ustaliła jeszcze nowego parytetu guldena. Ponieważ jednak musiała utworzyć Fundusz Stabilizacyjny w celu łagodzenia fluktuacyj kursowych, wyposażyła go w kapitał, zaczerpnięty z emisji bonów skarbowych na wolnym rynku — i pod tym względem postępując jak W. Brytania. Podobno kwota ta wynosi 300 milj. guid.; ścisłe dane nie zostały ogłoszone.

Czy *Włochy* po dewaluacji lira utworzyły fundusz stabilizacyjny, niewiadomo. Zarówno statystyka skarbowa, jak i bilans „Banca d'Italia", jak zresztą statystyka całej gospodarki włoskiej — są osłonięte tajemnicą.

Czechosłowacja, jak słychać, po ostatniej dewaluacji korony, również stworzyła Fundusz Stabilizacyjny, rozmiary jednak jego są nieznane.

Z pośród państw, które utworzyły wyżej wymienione fundusze, trzy największe i najważniejsze — Stany Zj., W. Brytania i Francja — zawarły między sobą dwa porozumienia, będące *dokumentami o ogromnej doniosłości*. Stanowią one bowiem pierwszy i znaczny krok naprzód na drodze międzynarodowej stabilizacji walutowej. Porozumienia te polegają na współpracy funduszów stabilizacyjnych wspomnianych wyżej państw.

Pierwsze porozumienie z 26 ub. m., t. zw. *„Three power monetary agreement"* (porozumienie monetarne trzech mocarstw), ustaliło zasadnicze podstawy współpracy, zmierzającej do utrzymania wzajemnych *wahań kursowych* funta, franka i dolara — jedynie w pewnych, niewielkich granicach. W tym celu poszczególne fundusze w razie potrzeby dokonywałyby interwencyj na rynkach walutowych, zakupując lub sprzedając dewizy swych partnerów.

Drugie porozumienie z 10 b. m., t. zw. *„Three power gold pact"* (pakt trzech mocarstw w sprawie złota) polega na zgodzie sprzedawania sobie wzajemnie złota.

Ta dodatkowa umowa była nieodzowna, gdyż interwencje dewizowe łatwo mogłyby doprowadzić do niepożądanego powiększenia portfelu dewiz obcych przez poszczególne fundusze.

Powyższy pakt umożebnia *zamianę na złoto* i stwarza pod tym względem sytuację, podobną do tej, jaka byłaby, gdyby Stany Zjedn., W. Brytania i Francja posiadały u siebie goldstandard.

Bez tej umowy żaden z wymienionych krajów nie sprzedawałby złota drugiemu. Stany Zj. sprzedawały dotychczas złoto tylko tym krajom, których banki emisyjne również to czyniły. Banki zaś Anglii i z chwilą dokonania dewaluacji sprzedaż złota wstrzymały.

Na jakich warunkach wzajem na sprzedaż złota będzie się dokonywała, dotychczas w sposób dokładny niewiadomo. Stwierdza to pismo tak doskonale poinformowane, jak „The Economist" z 17 b. m. Wiadomo z deklaracji sekretarza skarbu Morgenthan'a, że Fundusz amerykański będzie sprzedawał złoto po dol. 35 za uncję. Ale Fundusze brytyjski i francuski? Podobno mają one ustalać swą cenę od wypadku do wypadku, podstawy jednak tego ustalania są nieznane. Przypuszczalnie opierać się ono będzie na cenie amerykańskiej dol. 35 za uncję, skalkulowanej po kursie dziennym funta czy franka w stosunku do dolara.

Co do operacyj głównych, interwencyjnych, ograniczających wahania trzech wspomnianych walut na zasadzie pierwszego „agreement", to, jak wynika z dotychczasowego przebiegu, każdy z trzech partnerów stara się nie dopuścić do zwyżki walut dwóch pozostałych, pozostawiając im troskę o hamowanie zniżki. Tak przynajmniej przypuszcza fachowa prasa zagraniczna, angielska i francuska mówimy; przypuszcza, gdyż, jak wspomniano wyżej, operacje te trzymane są w tajemnicy.

Trzeba wszakże pamiętać, że potężne środki trzech wielkich mocarstw będą użyte do eliminowania gwałtownych, dziennych fluktuacyj kursowych. *Nie mają one za zadanie przeciwstawienia się zmianom żywiołowym.* Obie umowy, jak wiadomo, mogą być w każdej chwili wymówione na 24 godzin naprzód.

E. R. T.

PROGRAM OBCHODU

„DNIA OSZCZĘDNOŚCI"

31.X 1936 R.,

USTALONY PRZEZ CENTRALNY KOMITET OSZCZĘDNOŚCIOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1. Audycja radiowa o godz. 18-ej.
   a) Przemówienie Prezesa Centralnego Komitetu Oszczędnościowego R. P., d-ra Henryka Grubera.
   b) Polska pieśń o oszczędności.

2. Wydanie przez Centralny Komitet Oszczędnościowy R. P odezwy do obywateli.

3. Rozlepienie plakatów z odezwą na ulicach miast i w lokalach instytucyj oszczędnościowych państwowych i samorządowych.

4. Zorganizowanie okolicznościowych pogadanek w szkołach, odczytów dla wojska, K.O.P.-u, Straży Granicznej i innych organizacyj oraz specjalnych akademij i obchodów oszczędnościowych.

5. Przyozdobienie lokali instytucyj oszczędnościowych flagami państwowymi, zielenią, kwiatami i t. p.

Poprawa koniunkturalna

Instytucje badań koniunkturalnych stwierdzają poprawę gospodarczą w Polsce. Wskaźnik produkcji przemysłowej, który roku 1935 wynosił 66,4, podniósł się do 71,8. Wskaźnik produkcji dóbr wytwórczych wzrósł z 61,2 w r. 1935 do 72,9 w lipcu 1936 r. Wskaźnik produkcji dóbr spożycia wzrósł z 71,9 w 1935 roku do 72,6 w lipcu 1936 roku. Rozwój ruchu budowlanego, szczególnie ważny z punktu widzenia ożywienia koniunkturalnego wyraził się w następującym wzroście wskaźników: z 55,4 w 1935 roku do 62.0 w początku sezonu budowlanego.

Omawiając tę korzystną ewolucję w polskim życiu gospodarczym p. St. Gryziewicz pisze w „Życiu Rolniczym“:

Poprawa koniunktury gospodarczej, która wyraźnie zaznaczyła się w Polsce dopiero w ostatnich czasach, w szeregu krajów zagranicznych wystąpiła już kilka lat temu. Produkcja przemysłowa, która nawet obecnie w Polsce jest daleka od poziomu 1928 r. (mniej więcej o 30% niższa), w szeregu krajów za granicznych przekroczyła już dawniej poziom produkcji z przed ostatniego kryzysu. Tak na przykład produkcja Wielkiej Brytanii w 1934 r. była wyższa o 5%, a w bieżącym roku o 22% od produkcji w 1928 r. Produkcja Francji w marcu b. r. przekroczyła poziom produkcji przedwojennej, produkcja Norwegii w 1935 r. była większa o 5% od produkcji 1929 r, produkcja Finlandii w 1935 r. była o 50% niższa od produkcji w 1926 r, produkcja Austrii i Czechosłowacji dosięga w bieżącym roku poziomu produkcji z r. 1928. Produkcja Niemiec przekroczyła w ubiegłym roku poziom produkcji 1928 r, produkcja Japonii o 58% poziom produkcji 1928 r. Dane te świadczą o tym, iż pozostaliśmy znacznie w tyle za większością państw na drodze do poprawy koniunktury gospodarczej, można by mnożyć w nieskończoność, oczywiście, o ile istnieją odpowiednie... liczby statystyczne.

Polska więc w ożywieniu gospodarczym, które na całym niemal świecie trwa już od dłuższego czasu, prawie zupełnie nie brała udziału, a nikła poprawa gospodarcza u nas dokonywała się bez wykorzystania całego zespołu środków polityki gospodarczej, które poprawę tę mogłyby przyśpieszyć. Wydaje nam się, że polepszenie koniunktury, o którym mówimy w płaszczyźnie wskaźników produkcji i inwestycji, dokonywało się w Polsce w sposób automatyczny. W innych państwach przeprowadzano już dawniej szereg radykalnych zabiegów gospodarczych, które miały pchnąć życie gospodarcze na tory szybszej poprawy koniunktury. Tak na przykład państwa bloku sterlingowego, z Anglią na czele, przeprowadziły dewaluację pieniądza, inne znów, jak Niemcy, przeprowadziły inflację zamkniętą surową reglamentacją dewizową i towarową, inne oparły się na dewaluacji dolara, przeprowadzonej przez Stany Zjednoczone Ameryki Północnej. Każde z państw, w oparciu o zasadnicze elementy swej polityki poprawy koniunktury, powiązały cały system tej polityki w jednolity własny mechanizm ożywienia. Na podstawie analizy metod polityki gospodarczej poszczególnych państw dadzą się ustalić zasadnicze systemy ich walki z przesileniem gospodarczym. Równocześnie jednak stanie się widoczne większe niż kiedykolwiek pogłębienie różnic pomiędzy polityką gospodarczą poszczególnych państw.

Obserwacja walki z kryzysem w państwach zagranicznych pozwala na stwierdzenie, iż na drogę poprawy koniunktury wkraczały one przede wszystkim o własnych siłach, stosując mniej lub więcej drastyczne własne środki aktywizacji życia gospodarczego. Poprawa nie dokonywała się wyłącznie na podstawie automatyzmu życia gospodarczego, przy pomocy przede wszystkim własnych płynących z tego życia procesów dostosowawczych. Była ona realizowana na drodze świadomej i celowej polityki gospodarczej państwa, pragnącej przerwać krąg depresji. Równocześnie jest charakterystyczne, iż poprawa gospodarcza nie dokonywała się w płaszczyźnie porozumienia i współpracy międzynarodowej; wprost przeciwnie — oparła się ona o izolowane wysiłki poszczególnych państw, o ich odrębną politykę gospodarczą. Trudno jest, oczywiście, dopóki istnieją, nawet w zmniejszonych rozmiarach, międzynarodowe obroty gospodarcze, a przed wszystkim obroty towarowe, całkowicie wykluczyć wzajemne oddziaływanie poszczególnych organizmów gospodarczych na ich sytuację wewnętrzną. Tym nie mniej można stwierdzić, że istnieje głęboka różnica pomiędzy ożywieniem gospodarczym w świecie w latach 1926 — 1928, a ożywieniem, które świat przeżywa obecnie. Tamto ożywienie opierało się na szerszej współpracy międzynarodowej, przede wszystkim w dziedzinie ruchu kapitałów, to jest w ogromnej mierze wynikiem izolowanych wysiłków poszczególnych państw, a że ożywienie obiegła cały szereg organizmów gospodarczych równocześnie jest to rezultatem nie tyle współdziałania międzynarodowego, ile zbiegu równoczesności wysiłków poszczególnych krajów.

Z punktu widzenia wniosków na przyszłość posiada to wielkie znaczenie. Na początku kryzysu byliśmy przeświadczeni, iż dopiero przywrócenie międzynarodowego współdziałania gospodarczego, międzynarodowych obrotów towarowych, ruchu kapitałów oraz ruchu emigracyjnego — może stworzyć warunki poprawy gospodarczej. Poprawa gospodarcza dokonała się w innym układzie stosunków gospodarczych i jeśli występu ona gdzie indziej, to trudno liczyć, aby wpływała w równym stopniu automatycznie na losy wszystkich państw. Jednym słowem, w układaniu swojej przyszłości gospodarczej państwo nie może liczyć na koniunkturę światową, gdyż jest to przede wszystkim koniunktura poszczególnych państw, nie może oczekiwać dodatnich wpływów z zewnątrz, lecz powinno przy pomocy własnych sił i posunięć dążyć do aktywizacji swego życia gospodarczego. Jest to obecnie jedynie realną drogą.

Trudności dewizowe III Rzeszy

Na zjeździe w sprawach bankowych i ubezpieczeniowych wygłosił przemówienie dyrektor Banku Rzeszy, dr. Eicke, który oświadczył, że nieprawdziwe są poglądy, iż 4-letni plan gospodarczy (norymberski) był równoznaczny z wyrzeczeniem się przez Niemcy dotychczasowego wielkiego udziału w handlu międzynarodowym na rzecz innych narodów.

— Przeciwnie, musimy dążyć — oświadczył — do utrzymania i rozwoju naszej dotychczasowej pozycji. Nie posiadając dostatecznej ilości własnych surowców dla naszego rozwiniętego przemysłu, jesteśmy zmuszeni niezbędny nam na ten cel zapas dewiz zapewnić sobie drogą eksportu, o ile możności najdroższych fabrykatów. Eksportować musimy możliwie najwięcej. Trudności i nieprzyjemności, wynikające z obecnych warunków handlu zagranicznego nie powinny nas powstrzymać w żadnym wypadku od korzystania z wszelkich możliwości wywozowych, które nastręczyć się mogą w krajach, wykazujących poprawę koniunktury“. Mówca twierdził, że fala dewaluacyjna poważnie zaszkodziła eksportowi niemieckiemu, podkreślił jednak, że trzeba zwalczać te trudności. Niemieckie plany wywozowe, jak się zastrzegł dr. Eicke, nie mają cech dumpingu.

Mówca twierdził dalej, że „poważne obciążenie stosunków gospodarczych Niemiec z zagranicą wypływa z długów, których racjonalne uregulowanie, podobnie jak rozwiązanie niemieckiego zagadnienia surowcowego i dewizowego jest warunkiem wstępnym do trwałego i uczciwego porozumienia z zagranicą. Konieczne jest uregulowanie na nowo sprawy niemieckich długów zagranicznych z uwzględnieniem postulatów niemieckich co do odsetek i kapitałów oraz zapewnienie „pauzy“ aż do chwili, gdy stosunki Rzeszy Niemieckiej z gospodarką światową rozwiną się znowu pomyślnie, zapewniając Niemcom w handlu zagranicznym odpowiednie nadwyżki. Wtedy dopiero można byłoby pomyśleć o zlikwidowaniu systemu kontroli dewizowej, będącego następstwem niedostatku dewizowego Niemiec i krępującego swobodę gospodarki Niemiec.

Powstanie Polsko-Holenderskiej Izby Handlowej

Stosunki handlowe pomiędzy Polską i Holandią rozwijają się bardzo pomyślnie, to też dawno już dawał się odczuć brak placówki, któraby grupowała szeroko rozgałęzione interesy i służyła pomocą i opieką kupcom obu krajów.

Na skutek życzenia sfer gospodarczych polskich i holenderskich powstała w Warszawie Polsko - Holenderska Izba Handlowa.

W zebraniu organizacyjnym, któremu przewodniczył wiceprezes Związku Izb Przemysłowo - Handlowych, poseł Zygmunt Sowiński, wzięli udział członkowie założyciele oraz nacz. Konopski, nacz. Stoga i p. Nowowiejska z Min. Przymysłu i Handlu, radca Jeleński z Min. Spraw. Zagr. i radca Choróbski z Państwowego Instytutu Eksportowego. Obecni też byli liczni przedstawiciele sfer gospodarczych.

Dr. Roger Battaglia przedstawił program działalności Izby, wskazując na duże możliwości rozwoju stosunków handlowych między Polską a Holandią i Indiami Holenderskimi na podstawie ostatnio zawartego układu handlowego.

Do zarządu Izby wybrani zostali: Poseł inż. Zygmunt Sowiński, jako prezes, Fryderyk Willem Walterscheid, dyrektor naczelny Polskich Zakładów Philips, jako wiceprezes, oraz dr. Roger Battagia, inż Mieczysław Borkowski, dr. Witold Czerwiński, dr. Alfred Kielski, adw. Ignacy Koral, dyr. Józef Machlejd, dyr. Mieczysław Różański, adw. Klemens Skalski, prezes Adolf Strassman, prezes Bohdan Stypiński i inż. Tadeusz Zamoyski.

Dyrektorem Izby został dr. Roger Battaglia, kierownikiem zaś Janusz Malinowski.

Pożyczki polskie w Nowym Jorku

Obroty pożyczkami polskimi na giełdzie w Nowym Jorku obniżyły się we wrześniu r. b. o 16 tys. dolarów w porównaniu z miesiącem poprzednim i wynosiły 788 tys. dolarów. Wzrost obrotów wykazały jedynie 7% pożyczka stabilizacyjna i 6% poż. dolarowa, natomiast spadły obroty 8% dillonowską, 7% m. st. Warszawy i 7% pożyczką województwa śląskiego.

Ogółem dokonano tranzakcyj na giełdzie nowojorskiej w ubiegłym miesiącu w tysiącach dolarów: 8% poż. dillonowską — 190, 7% stabilizacyjną — 203, 6% dolarową — 75, 7% warszawską — 204 i 7% śląską — 116.

Kursy wymienionych pożyczek kształtowały się we wrześniu następująco, w odsetkach wartości nominalnej: 8% dillonowska — 58,5, 7% stabilizacyjna — 80,4, 6% dolarowa — 57,8, 7% warszawska 48,7 i 7% śląska — 49,1 W porównaniu do miesiąca poprzedniego kursy polskich pożyczek dolarowych na giełdzie w Nowym Jorku we wrześniu r. b. wykazały dość znaczny wzrost.

Aktualne zagadnienia walutowe

Odczyt wiceprezesa Izby dr. Wacława Fajansa na VIII Plenarnym Zebraniu Izby w dniu 13.X.1936 roku.

Podobnie, jak po dokonanej w r. 1931 dewaluacji funta angielskiego i jego satelitów, tak i dziś, po dewaluacji franków i guldena hol., rząd polski wypowiedział zdecydowaną wolę zachowania dotychczasowych zasad polityki walutowej.

W odróżnieniu bowiem od Polski, dla tych krajów, które w ostatnich tygodniach odstąpiły od standardu złota, krak ten był naglącą koniecznością. Niepowodzenie polityki deflacyjnej wysoki poziom cen wewnętrznych, rosnący niedobór bilansu płatniczego i budżetu wewnętrznego oraz związany z tymi zjawiskami odpływ złota z banku Francji — oto powodu, które skłoniły ją do uzasadnionego szukania ratunku w dewaluacji franka.

Za decyzją rządu francuskiego czuł się zmuszony pójść również rząd szwajcarski wskutek silnych i bezpośrednich więzów, które łączą gospodarstwa narodowe tych dwóch krajów. Na drodze dewaluacji Szwajcaria znaleźć może ponadto skuteczne lekarstwo dla swego osłabionego ostatnio aparatu bankowego.

Te dwa uderzenia, idące ze strony Francji i Szwajcarii, skłoniły również Holandię do zrewidowania swej dotychczasowej polityki stabilizowanej waluty złotej.

Porwanie Czechosłowacji przez tę falę dewaluacyjną było konsekwencją tego, iż dokonana przez kraj ten w r. 1934 dewaluacja korony okazała się niedostateczna w zakresie spodziewanych korzyści eksportowych i spowodowała nacisk ze strony zainteresowanych w kierunku pogłębienia dokonanej uprzednio dewaluacji.

Na tle dokonanych ostatnio posunięć dewaluacyjnych można przewidywać wzrost na świecie nastrojów stabilizacyjnych. Zwolennikiem stabilizacji stać się może przede wszystkim Anglia, której zapas złota wzrósł ostatnio tak znacznie, iż uzbraja ją dostatecznie przeciwko poważnym nawet odpływom. Drugim czynnikiem mogą być Stany Zjednoczone, których malejące ostatnio czynne saldo bilansu handlowego spowodować może zahamowanie odpływu złota w kierunku tego wierzyciela całego świata. Trwający jednak nadal brak zaufania w światowych stosunkach gospodarczych nie pozwala na oczekiwanie zbyt rychłej stabilizacji walut w skali międzynarodowej.

Sytuacja Polski jest zupełnie odmienna od sytuacji państw, które przeprowadziły ostatnio dewaluację. Gospodarstwo polskie i Skarb Polski cechuje brak rezerw, a niedawno dopiero osiągnięta równowaga budżetowa nie byłaby wskutek tego odporna na wir zwyżkowych cen, któ ry powstałby niezwłocznie po dewaluacji, chociażby tylko pod wpływem cen towarów importowanych. Niedobór budżetowy musiałoby w tych warunkach pokryć życie gospodarcze, co do którego wątpić należy, czy osiągnęłoby równoczesne korzyści w zakresie handlu zagranicznego. Handel ten bowiem odbywa się jak dotychczas nie na podstawie swobodnej gry cen, lecz w obręczach reglamentacji wszelkiego rodzaju.

Niskie nasze ceny wewnętrzne przy rosnącej tendencji cen w całym świecie mogą pozwolić na korzystne kształtowanie się sytuacji naszego wywozu również bez premii walutowej w wypadku dewaluacji. Dewaluacja byłaby natomiast nie tylko dotkliwym ciosem w powoli odradzającą się kapitalizację wewnętrzną, lecz również źródłem dodatkowych i bardzo poważnych trudności dla handlu a zwłaszcza przemysłu polskiego, wysoko obciążonego zobowiązaniami w obcych walutach.

W dzisiejszym zatem układzie sił i stosunków gospodarczych całego świata dewaluacja złotego byłaby niebezpiecznym krokiem w niewiadome i dlatego z uznaniem powitać należy deklarację rządu polskiego, stwierdzającego wolę zachowania dotychczasowego biegu polityki walutowej.

Z Głównego Urzędu Statystycznego

Według tymczasowych obliczeń Głównego Urzędu Statystycznego handel zagraniczny Polski i W. M. Gdańska we wrześniu r. b. przedstawiał się następująco:

Przywóz: 289.262 ton wartości 97.037 tys. zł.

Wywóz: 1.187.431 ton wartości 89.319 tys. zł.

Ujemne saldo we wrześniu r. b. wynosi więc 7.718 tys. zł.

Dane handlu zagranicznego za wrzesień r. b. wykazują bardzo znaczny wzrost obrotów handlowych z zagranicą w porównaniu do miesiąca poprzedniego obroty zwiększyły się o 13 milin. zł. Bardzo poważny wzrost wykazują również obroty za 9 miesięcy r. b. w porównaniu z analogicznym okresem r. ub., gdyż wzrosły one o 169 miln. zł.

Ten znaczny wzrost obrotów należy przypisać pomyślnemu zjawisku ożywienia produkcji. W szczególności w przemysłach włókienniczym, hutniczym, metalowym daje się zaobserwować zwiększenie zapotrzebowania na surowce. Tak np.: przywóz złomu żelaznego w ciągu pierwszych 9 miesięcy 1935, wynosił 281 tys. ton, gdy w tym samym okresie r. b. 323 tys. ton. Przywóz towarów włókienniczych, prawie wyłącznie surówców, wynosił w okresie styczeń — wrzesień 1935 r. 95 tys. ton, gdy w tym samym okresie r. b. — 109 tys. ton.

Podkreślić należy, że wzrost przywozu nie oznacza równoległego wzrostu natychmiastowych płatności z tego tytułu. Tak np. przy likwidowaniu zamrożonych należności zagranicznych przez przywóz towarów za leżności za te towary są już pokryte; w razie korzystania z pożyczek zagranicznych w formie kredytowanego przywozu towarów płatności są odraczane.

Problemy finansowe Hiszpanii

Były premier hiszpański Chaprieta, uważany za jedną z największych hiszpańskich powag finansowych, oświadczył przedstawicielowi Havasa, że ostatni odpływ złota z Hiszpanii zagranicę ma olbrzymie znaczenie dla całości gospodarki hiszpańskiej. Przechodząc do omówienia sytuacji pesety wobec ostatnio przeprowadzonych zabiegów monetarnych w Europie, b. premier oświadczył, że był zawsze zwolennikiem nie dewaluowania waluty hiszpańskiej, do chwili istnienia bloku złotego. Wobec tego uważa on, że po dewaluacji we Francji, Szwajcarii i Holandii nie pozostaje Hiszpanii nic innego, jak przestudiować gruntownie całą sprawę i ustalić poziom waluty oraz cen hiszpańskich w zależności od poziomu przyjętego przez inne kraje. B. premier wyraził ubolewanie, że dewaluacja ostatnia zaskoczyła Hiszpanię w anormalnych warunkach i wyraził nadzieję odbudowy gospodarczej Hiszpanii z chwilą przywrócenia porządku na jej terytorium.

Studia przygotowawcze do rokowań handlowych polsko-francuskich

W listopadzie r. b. rozpoczną się w Warszawie rokowania z Francją, mające na celu rewizję zawartego w lipcu r. b. prowizorycznego układu handlowego polsko - francuskiego. Między innymi mają być rozpatrzone nie które postulaty, dotyczące rozszerzenia ram wywozu polskiego do Francji w zakresie artykułów przemysłowych. Postulaty te podczas ostatnich rozmów nie były pozytywnie załatwione, wobec czego zachodzi potrzeba ponownego ich rozpatrzenia.

Dla przygotowania odpowiedniego materiału negocjacyjnego, projektowany jest wyjazd do Paryża w dniu 24 b. m. delegacji przedstawicieli polskiego życia gospodarczego do Francji, celem nawiązania bezpośrednich kontaktów między zainteresowanymi gałęziami przemysłu polskiego i francuskiego. Przewodniczącym delegacji będzie b. minister dr. Henryk Strasburger.

Wycieczka ta zabawi w Paryżu około 5 dni. Wyniki tej misji gospodarczej będą rozpatrzone przez specjalny w tym celu, mający powstać komitet polsko - francuskiej współpracy w zakresie przemysłowym. Na czele komitetu tego stanie prezes rady traktatowej samorządów i organizacyj gospodarczych dr. Paweł Minkowski. Zebrane i opracowane przez komitet materiały mają być przedstawione do użytku oficjalnych delegacyj do rokowań handlowych polsko - francuskich.

Biuletyn Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie

Wyszedł z druku Nr. 9 za wrzesień r. b. Biuletynu Izby Przemysłowo - Handlowej w Warszawie i zawiera treść następującą:

Polityka podatkowa a inwestycje przemysłowe. Sytuacja gospodarcza okręgu Izby Przemysłowo - Handlowej w Warszawie w miesiącu wrześniu 1936 r. Sprawozdanie z sytuacji eksportowej. *Działalność Izby Przemysłowo - Handlowej R. P. i Izby* Przemysłowo - Handlowej w *Warszawie do dnia 30 września 1936* r. Sprawy: polityki gospodarczej, skarbowe, handlu zagranicznego, traktatów handlowych, handlu wewnętrznego, komunikacyjne oraz z zakresu standaryzacji, administracji stosunków gospodarczych i kształcenia zawodowego. Współpraca z izbami handlowymi polsko - zagranicznymi. Udział Izby w wykonaniu administracji stosunków gospodarczych. Ustalenie stanu faktycznego. Propaganda gospodarcza. Kalendarzyk posiedzeń. *Dział informacyj gospodarczych. Dział bibliograficzny.*

Zakłady „Chęciny" sprzedane przez B.G.K. w ręce prywatne

Zakłady „Chęciny", produkujące cement i wapno, sprzedane zostały przez Bank Gospodarstwa Krajowego inż. Krudzielskiemu, b. dyrektorawi cementowni „Szczakowej". „Chęciny" nabyte zostały w swoim czasie przez Bank Gospodarstwa Krajowego, który w ten sposób zabezpieczył sobie należność z tytułu kredytów udzielonych temu przedsiębiorstwu.

Nowy nabywca Zakładów „Chęciny" uruchomił piece wapienne i zamierza rozwinąć pełną pracę. Nabycie tego obiektu przemysłowego przez inż. Kruzielskiego od Banku Gospodarstwa Krajowego poprzedziły dłu gotrwałe rokowania „Chęciny" są jednym z wielu obiektów prze mysłowych, które w ciągu ostatnich kilku lat zostały sprzedane przez B. G. K. przedsiębiorcom prywatnym.

Z ruchu wydawniczego

Wyszedł z druku Nr. 19 z 15. b. m. dwutygodnika „*Oszczędność*", poświęconego spra wie organizacji oszczędności w Polsce i zawiera treść następującą:

B. Obrzyński — Fala dewaluacji. *S. Kopczyński* — Zadania i cele kas bezprocentowego kredytu i ich central. *Es.* — Ban ki państwowe w 1935 r. Ze Związku Związków K. K. O. Komunikaty kamunalnych Kas Oszczędności w Warszawie. Kronika ustawodawcza i sądowa. Ważniejsze ustawy i rozporządzenia. Kronika Krajowa. Przegląd prasy. Z książek i wydawnictw. Bilans K. K. O.

Wyszedł z druku Nr. 24 z dnia 30 września r. b. dwutygodnika „*Polityka Gospodarcza*" i zawiera treść następującą: Dewaluacja franka (artykuł wstępny). *Ludwik Berger* — Bodźce i hamulce konjunktury. *Leon Oberlender* — Nowe zasady pańs twowej gospodarki leśnej. *Maksymiljan Friede* — Przedstawiciel handlowy i jego rola w gospodarstwie. Zanik uzdolnienia handlowego P. Z. P. Z. Dziwolągi cen ewidencyjnych. Budownictwo Kolejowe. Spekulacja i konjunktura. „Oazy rentowności" Czy pijawki monopolistyczne. Podatki, cegła i Bereza, Kryterja parcelacji. Ochrona lokali handlowych. Izby przemysłowo - handlowe „organizują" handel zagraniczny. Co pisze prasa zagraniczna.

Bank Holenderski obniżył stopę dyskontową

Bank Holenderski postanowił obniżył stopę dyskontową z 3 proc. do 2 i pół proc. Równocześnie uległy redukcji pozostałe stawki. Należy podkreślić, że dzięki tej decyzji przywrócony został stan, zanotowany w lutym b. r., t. j. przed wystąpieniem zaniepokojenia na rynku holender skim w związku z zaburzeniami na rynku walutowym we Francji. Niższą stopę dyskontową w wysokości 2 proc, notowano w 1931 r.

Giełdy pieniężne

Warszawska.

(16.X — 22.X).

W okresie sprawozdawczym szczególnych zmian nie można było zaobserwować. Kursy wykazywały odchylenia to w jedną to w drugą stronę w zależności od popytu lub podaży.

Na rynku dewizowym obroty utrzymały sie w granicach normalnych. Bank Polski regulował kurs oraz dostarczał bankom dewizowym niezbędnych sum dewiz zagranicznych.

Kursy normowały się niejednolicie.

Dewizy na Amsterdam podniosły się o przeszło trzy punkty, natomiast nieco niżej ceniono dewizy na Londyn wraz z dewizami skandynawskimi oraz na Meljolan, Paryż i Zurich. Pozostałe dewizy, a mianowicie: Berlin, Bruksela, Gdańsk, Nowy Jork i Praga zmian kursowych nie wykazały.

Na rynku pożyczek państwowych usposobienie było przeważnie lepsze.

Z pożyczek premiowych sporo zawierano tranzakcyj 3% Prem. Poż. Inwestycyjną, która w sztukach zwykłych bez względu na emisję podniosła się o dwa punkta, natomiast pełne serie poprawiły się: I — o trzy i pół punkta, druga — o pięć. Między sztukami zwykłymi, a pełnymi seriami różnica na korzyść tych ostatnich sięgała od 14 do 15 punktów. Dolarówką w dalszym ciągu się interesowano, lecz wobec zmiennej tendencji kurs zdołał się podnieść zaledwie o drobnostkę.

Z pożyczek konwersyjnych minimalną zniżkę wykazała zwykła, natomiast 5% Kolejowa o drobnostkę się podniosła.

Z pożyczek dolarowych przy częstych fluktuacjach kursowych 6% Poż. Dolarowa obniżyła się o jeden punkt, natomiast 7% Poż. Stabilizacyjna z kursu poprzedniego 450 podniosła się do 472,50 w odcinkach po dol. 1000, gdy za odcinki po dol 500 płacono o 5 zł. wyżej, oraz na setki płacono do zł. 50 drożej.

Na rynku prywatnych papierów lokacyjnych nastrój mocniejszy utrzymał się prawie na całej linii.

Z list. zast. funtowych Tow. Kred. Przemysłu Polskiego po kursach wyższych obiegały 8%.

Z list. zast. Tow. Kred. Ziemskiego w Warszawie przedmiotem codziennych tranzakcyj były 4½% serii V, które podniosły się o cały punkt.

Z list. zast. Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego, przedmiotem nielicznych obrotów giełdowych były 4½% list. zast. serii L. i K. Kursy doznały poprawy. W dziale list. zast. Tow. Kred. Miejskiego w Warszawie zauważyć się daje większe ożywienie. Największy ruch panował przy 5% z 1933, które dalszą osiągnęły zwyżkę.

Również były mocniejsze 5% listy zast. dawne, które chwilami były poszukiwane, wreszcie 4½% były w znikomych obrotach. Kurs podniósł się o pół punkta.

Z list. zastaw. prowincjonalnych były przeważnie mocniejsze 5% listy zast. z 1933, miast: Częstochowy, Lublina, Łodzi, Radomia osiągnęły większe lub mniejsze nadwyżki kursowe, nie co zaś niżej ceniono takież listy zast. m. Piotrkowa i m. Siedlec.

W dziale obligacyj m. st. Warszawy, wprawdzie obroty były nadal skromne, lecz nieco żywsze, niż w okresach poprzednich. Tendencja miała odcień mocniej szy. Przedmiotem obrotów giełdowych były pożyczki: 4½% V, 5½% VII, 6% VI oraz 6% VIII i IX.

Na rynku akcyjnym tendencja była utrzymana z odcieniem mocniejszym.

Akcje Banku Polskiego, War. Tow. Fabr. Cukru, Lilpop, Norblin i Starachowice podniosły się w większym lub mniejszym stopniu. Bez zmiany pozostały: Warszaw. Tow. Kopalń Węgla, Ostrowieckie i Haberbusch. Po zatem zawarto drobną ilość tranzakcyj akcjami bardzo rzadko pojawiającymi się na rynku, a mianowicie: Częstocickiego Tow. Fabryk Cukru po 31 oraz Pulsem po 80.

Ruch kursów

Dewizy: Amsterdam 286.05, —284.40—286.70, Berlin 212.36, Bruksela 89.50 — 89.45, Gdańsk 100, Kopenhaga 116.25 — 116— 116.20, Londyn 26.03 — 25.97 — 26.02, Mediolan 28 — 28.10, — 28,05, Nowy Jork 5.31 1/8, Kabel 5.31 3/8, Oslo 130.50, Paryż 24.75 — 24.65, Praga 18.80 — 18.82 — 18.80, Sztokholm 134.25 — 133.80 — 134.20, Zurich 122.25 — 122.15.

Papiery państwowe: 3% Prem. Poż. Inwestycyjna: I em. 65.25 — 64.75 — 66 (serie 81), II em. 66 — 65.50 — 67 (serie 83 — 84), Dolarówka 49.75 — 49, 5% Poż. Konwersyjna 53 — 52 — 52.75, 5% Konwersyjna Poż. Kolejowa 51 — 50, 50 — 50.65, 6% Poż. Dolarowa 77 —76, 7% Poż. Stabilizacyjna w odcinkach po dol. 1000 — 475 — 465—472.50, w odcinkach po dol. 500 — 480 —470—477.50, w odcinkach po dol. 100 — 525.

Listy zast. Państwowego Banku Rolnego: 7% — 83.25, 8% — 94.

Listy zast. i obligacje komunalne Banku Gospodarstwa Krajowego: 5½%—81, 7% — 83,25, 8% — 94 oraz 8% obligacje budowlane — 93.

Akcje: Bank Polski 114 — 110.50 — 111.50, Puls — 80, Częstocickie Tow. Fabr. Cukru 31, Warsz. Tow. Fabr. Cukru 33 — 31 — 31.50, Warsz. Tow. Kop. Węgla 17 — 16.50, Lilpop 15.70 — 15.25 — 15.50, Modrzejów 6.75 — 6.50, Norblin 66 — 65.50 — 67, Ostrowiec 32,75, Starachowice 37.50 — 36.75 — 37.50, Haberbusch 41.50 — 41—41.50.

Zamiejscowe
Łódź

(19/X).

3% Prem. Poż. Inwestycyjna: Iem. — 65.50, II em. 66, 7% Poż. Stabilizacyjna 465.

Poznań

(17/X, 19/X, 21/X).

4½% listy zast. Poznań. Ziem. Kred. serii K. 45.50 — 45.75 akcje Banku Polskiego 110.

LOSOWANIA

Bony Funduszu Inwestycyjnego

po zł. 25 wart. nom.

Zostały wylosowane do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego

w dniu **22 października 1936 r.** oznaczone Nr. Nr.:

1144 1859 3642 24630 27268 33157 39447

we wszystkich 10-ciu serjach, wypuszczonych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 694)

Wylosowane bony wykupywane są przez Kasy Urzędów Skarbowych po zł. 100 za bon 25-złotowy.

Zastrzeżone papiery

Zastrzeżenia Urzędu Śledczego

Urząd śledczy ostrzega przed nabyciem, zamianą lub realizacją:

3% Prem. Poż. Inwestycyjnej I em.

Ser. 973 Nr. 25, S. 1292 Nr. 42, S. 1293 Nr. 32, S. 1443 Nr. 36, S. 8060 Nr. 43, S. 10379 Nr. 42, S. 10458 Nr. 35, S. 15261 Nr. 38, S. 15770 Nr. 37, S. 22466 Nr. 50.

3% Prem. Poż. Inwestycyjnej II em.

Ser. 1292 Nr. 39, S. 1293 Nr. 34, S. 8061 Nr. 10, S. 10379 Nr. 26, S. 10458, Nr. 34, S. 14540 Nr. 37, S. 15370, Nr. 37, S. 21638 Nr. 47.

4% Prem. Poż. Dolarowej

NNr. 117587, 187002, 407339, 520181 — 190, 706146, 871412. 1067927, 1067930.

5% Państw. Poż. Konwersyjnej

Po zł. 50. NNr. 3118189—90.

6% Poż. Narodowej

Po zł. 100 Nr. Nr. 2420079 —83 2604830 2646033 2995536 **Po zł. 50** Nr. Nr. 821912 1061321 1099576 1678162.

Akcyj Banku Polskiego

Po zł. 100 Nr. 488971 — 75.

Urząd Śledczy **odwołuje** zastrzeżenia, dotyczące.

3% Prem. Poż. Inwestycyjnej I-em

Ser. 15261 Nr. 38.

3% Prem. Poż. Inwestycyjnej II-em.

Ser. 14540 Nr. 37.

3% Prem. Poż. Budowlanej

Nr. Nr. 406102 406122 406126 826792.

4% Prem. Poż. Dolarowej

Nr. Nr. 1138312—13 1138317.

7% Poż. Stabilizacyjnej

Na dol. 500 Nr. 2157

Urząd Śledczy prostuje zastrzeżenie, dotyczące

3% Prem. Poż. Inwestycyjnej I em.

zamiast Nr. 9526 **winno być Ser. 5201 Nr. 24 i 25**.

zamiast Ser. 6023 Nr. 5 **winno być Ser. 6023 Nr. 50**.

zamiast em. I Ser. 10212 Nr. 44 **winno być em. II Ser. 10212 Nr. 44**.

(Urząd Śledczy K. 2—631/36, K. 54—44/35, KD. VII 145/35 i KD IX 1056/35, K. 2—639/36, K. 2—640/36 z dn. 17, 21, 22 i 23 X. 1936 r.).

Zastrzeżenia Sądowe

Wydział V Cywilny Sądu Okręgowego w Warszawie **wzbronił** wypłat oraz dokonywania tranzakcyj

5% Państw. Poż. Konwersyjną

Po zł. 2000 Nr. 4173538—39.

Po zł. 100 Nr. 167985—88.

Po zł. 10 Nr. 3080959.

Św. ułamk. **po zł. 1.**— Nr. 307159—60.

Akc. Banku Polskiego

Po zł. 100 Nr. Nr. 271324 286917 286930 287004 287056—60 287068 429428 482108—110.

Ogłoszenie Urzędu Długów Państwa

1) Urząd Długów Państwa **unieważnił**

6% Poż. Narodowa

Po zł. 1000 Nr. 3352966—980 3392078.

Po zł. 100 Nr. 2282412—13 2518372—76.

Po zł. 50 Nr. 247015 468804.

2) Do Urzędu Długów Państwa wpłynął **wniosek o unieważnienie**

6% Poż. Narodową

Na zł. 1.000 Nr. 3386824

Po zł. 500 Nr.Nr. 3200979—980 3207372 — 73 3248524

Po zł. 100 Nr. Nr. 2382312—13 2866863

Po zł. 50 Nr.Nr. 1381701—12 1546740—47 1741516—31

(Monit. Pol. Nr. 243, 244, 245 i 246 z dn. 19, 20, 21 i 22, X 1936 r.)

Dyrekcja Szkoły Handlowej we Lwowie, Franciszkańska 9, **unieważnia** skradzione obl.

3% Prem. Poż. Inwestycyjnej I em.

Ser. 5201 Nr. 24 — 25 ser. 22188 Nr. 24

3% Prem. Poż. Inwestycyjnej II em.

Ser. 5197 Nr. 15 — 17 Ser. 22005 Nr. 40, stwierdzone policyjnie przez Wydział Śledczy we Lwowie (K. D. II 771/36 z dnia 15 IX 1936 r.). (Monit. Pol. Nr. 245 z dn. 21 X 1936 r.).

Odpowiedzi Redakcji.

WP. *Sz. Zylbertrest* w miejscu. Prem. Poż. Holenderskie Białego Krzyża od 1 maja 1933 r. nie losują się. Do 1 maja 1933 r. nie zostały wylosowane i nic nie wygrały.

Rzymskie Prem. Poż. z 1888 r. (Bevilacqua la Masa) zostały wylosowane do amortyzacji w jednym z ciągnień poprzednich.

WP. *Marja Poznańska* w miej scu. Niewylosowana i nic nie wygrała.

Z dniem 24 października r. b. Administracja Gazety Giełdowej i Losowań została przeniesiona na ul. Ś-to Krzyską nr. 25 do Domu Bankowego Józef Skowronek i S-ka, Spółka Komandytowe.

Tabela wartości kuponu bieżącego od następujących papierów procentowych:

	Nazwa papieru procentowego	Data płatności	Listopad 1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
3%	Prem.-Poż. Inwestycyjna I. II. em.	1/1-1/5-1/9	0,50	0.50833	0.51666	0.525	0.53333	0.54166	0.55	0.55833	0.56666	0.575	0.58333	0.59166	0.60	0.60833	0.61666
4%	L. Z. Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego	1/1-1/7	1.33333	1.34444	1.35555	1.36666	1.37777	1.38888	1.40	1.41111	1.42222	1.43333	1.44444	1.45555	1.46666	1.47777	1.48888
4½%	L. Z. Tow. Kred. m. Warszawy, Łodzi, Poznań, Ziem. Kredyt., Wileńskiego B. Z. Oblig. m. st. Warszawy, Państw. B-ku Rolnego (40 i pół letnie)	„	1.50	1.5125	1.525	1.5375	1.55	1.5625	1.575	1.5875	1.60	1.6125	1.625	1.6375	1.65	1.6625	1.675
5%	Poż. Konwersyjn. Konwers. Poż. Kolejowa, L. Z. Tow. Kred. miast., Częstochowy, Kalisza, Kielc, Lublina, Łodzi, Piotrkowa, Płocka, Radomia, Siedlec, Warszawy, Wilna, Zachodnio-Polskiego Tow. w Poznaniu, Wileńskiego B-ku Ziem. i Oblig. Kom. B-ku Kredyt. w Poznaniu	„	1.66666	1.68055	1.69444	1.70833	1.72222	1.73611	1.75	1.76388	1.77777	1.79166	1.80555	1.81944	1.83333	1.84722	1.86111
5½%	Oblig. m. st. Warszawy	„	1.83333	1.84861	1.86388	1.87916	1.89444	1.90972	1.925	1.94027	1.95555	1.97083	1.98611	2.00138	2.01666	2.03194	2.04722
6%	Poż. Narodowa; Oblig. m. st. Warszawy	„	2.—	2.01666	2.03333	2.05	2.06666	2.08333	2.10	2.11666	2.13333	2.15	2.16666	2.18333	2.20	2.21666	2.23333
7%	L. Z. i Oblig. Meljoracyjne Państw. B-ku Rolnego, Oblig. Mieszkaniowe m. Poznania	„	2.33333	2.35277	2.37222	2.39166	2.41111	2.43055	2.45	2.46944	2.48888	2.50833	2.52777	2.54722	2.56666	2.58611	2.60555
8%	Poż. z 1925 r. dolarowa (Dillon), Oblig. Banku Gosp. Kraj. (Ulen w dolarach), L. Z. Państw. B-ku Roln., Poż. Szkolna m. st. Warszawy	„	2.66666	2.68888	2.71111	2.73333	2.75555	2.77777	2.80	2.82222	2.84444	2.86666	2.88888	2.91111	2.93333	2.95555	2.97777
4%	Prem. Poż. Dolarowa (Dolarówka) dol. 5	1/2-1/8	0.05	0.05055	0.05111	0.05166	0.05222	0.05277	0.05333	0.05388	0.05444	0.055	0.05555	0.05611	0.05666	0.05722	0.05777
7%	Oblig. Zagr. m. st. Warszawy (dolarowe)	„	1.75	1.76944	1.78888	1.80833	1.82777	1.84722	1.86666	1.88611	1.90555	1.925	1.94444	1.96388	1.98333	2.00277	2.02222
4%	Oblig. Komunalne i Kolejowe B-ku Gosp. Kraj.	1/4-1/10	0.33333	0.34444	0.35555	0.36666	0.37777	0.38888	0.40	0.41111	0.42222	0.43333	0.44444	0.45555	0.46666	0.47777	0.48888
4½%	Oblig. B-ku Gosp. Krajowego	„	0.375	0.3875	0.40	0.4125	0.425	0.4375	0.45	0.4625	0.475	0.4875	0.50	0.5125	0.525	0.5375	0.55
5%	L. Z. Tow. Kred. Miejsk. we Lwowie	„	0.41666	0.43055	0.44444	0.45833	0.47222	0.48611	0.50	0.51388	0.52777	0.54166	0.55555	0.56944	0.58333	0.59722	0.61111
6%	Poż. Dolarowa z 1920 r.	„	0.50	0.51666	0.53333	0.55	0.56666	0.58333	0.60	0.61666	0.63333	0.65	0.66666	0.68333	0.70	0.71666	0.73333
7%	Oblig. B-ku Gosp. Kraj., L. Z. Tow. Kred. Przemysłu Polskiego (w funtach)	„	0.58333	0.60277	0.62222	0.64166	0.66111	0.68055	0.70	0.71944	0.73888	0.75833	0.77777	0.79722	0.81666	0.83611	0.85555
7½%	Oblig. B-ku Gosp. Kraj. bankowe	„	0.625	0.64583	0.66666	0.6875	0.70833	0.72916	0.75	0.77083	0.79166	0.8125	0.83333	0.85416	0.875	0.89583	0.91666
8%	Oblig. B-ku Gosp. Kraj., L. Z. Tow. Kred. Przemysłu Polsk. (w funtach), Oblig. m. Poznania z 1926 r.	„	0.66666	0.68888	0.71111	0.73333	0.75555	0.77777	0.80	0.82222	0.84444	0.86666	0.88888	0.91111	0.93333	0.95555	0.97777
7%	Poż. Stabilizacyjna z 1927 r.	15/4-15/10	7.74044	8.22422	8.708	9.19177	9.67555	10.15933	10.64311	11.12688	11.61066	12.09444	12.57822	13.062	13.54577	14.02955	14.51333*
4%	L. Z. Akc. B-ku Hipot. we Lwowie, Oblig. m. Krakowa	1/5-1/11	—	0.01111	0.02222	0.03333	0.04444	0.05555	0.06666	0.07777	0.08888	0.10	0.11111	0.12222	0.13333	0.14444	0.15555
4½%	L. Z. Akc. B-ku Hipoteczn. we Lwowie	„	—	0.0125	0.025	0.0375	0.05	0.0625	0.075	0.0875	0.10	0.1125	0.125	0.1375	0.15	0.1625	0.175
5%	Oblig. Polsk. Banku Komunal. II — IV, L. Z. Akc. B-ku Hipoteczn. we Lwowie	„	—	0.01388	0.02777	0.04166	0.05555	0.06944	0.08333	0.09722	0.11111	0.125	0.13888	0.15277	0.16666	0.18055	0.19444
7%	Poż. Zagr. w lirach włoskich	„	—	0.01944	0.03888	0 05833	0.07777	0.09722	0.11666	0.13611	0.15555	0.175	0.19444	0.21388	0.23333	0.25277	0.27222
3%	Państw. Renta Ziemska	1/6-1/12	1.25	1.25833	1.26666	1.275	1.28333	1.29166	1.30	1.30833	1.31666	1.325	1.33333	1.34166	1.35	1.35833	1.36666
7%	Śląska Poż. z 1928 r. (w dolarach), Oblig. m. Poznania z 1928 r.	„	2.91666	2.93611	2.95555	2.975	2.99444	3.01388	3.03333	3.05277	3.07222	3.09166	3.11111	3.13055	3.15	3.16944	3.18888
4%	L. Z. Kred. Ziem. w Warszawie	22/6-22/12	1.43333	1.44444	1.45555	1.46666	1.47777	1.48888	1.50	1.51111	1.52222	1.53333	1.54444	1.55555	1.56666	1.57777	1.58888
4½%	„ „	„	1.6125	1.625	1.6375	1.65	1.6625	1.675	1.6875	1.70	1.7125	1.725	1.7375	1 75	1.7625	1.775	1.7875
6%	„ (we frankach)	„	2.15	2.16666	2.18333	2.20	2.21666	2.23333	2.25	2.26666	2.28333	2.30	2.31666	2.33333	2.35	2.36666	2.38333
8%	„ (w dolarach)	„	2.86666	2.88888	2.91111	2.93333	2.95555	2.97777	3.—	3.02222	3.04444	3.06666	3.08888	3.11111	3.13333	3.15555	3.17777
4%	L. Z. Konw. Banku Gosp. Kraj., L. Z. Tow. Kred. Ziemsk. we Lwowie	30/6-31/12	1.34444	1.35555	1.36666	1.37777	1.38888	1.40	1.41111	1.42222	1.43333	1.44444	1.45555	1.46666	1.47777	1.48888	1.50
4½%	L. Z. Konw. Banku Gosp. Kraj., L. Z. Tow. Kred. Ziemsk. we Lwowie	„	1.5125	1.525	1.5375	1.55	1.5625	1.575	1.5875	1.60	1.6125	1.625	1.6375	1.65	1.6625	1.675	1.6875
7%	L. Z. Banku Gosp. Kraj.	„	2.35277	2.37222	2.39166	2.41111	2.43055	2.45	2.46944	2.48888	2.50833	2.52777	2.54722	2.56666	2.58611	2.60555	2.625
8%	L. Z. Banku Gosp. Kraj., Oblig. Budowlane Banku Gosp. Krajowego	„	2.68888	2.71111	2.73333	2.75555	2.77777	2.80	2.82222	2.84444	2.86666	2.88888	2.91111	2.93333	2.95555	2.97777	3.—

UWAGA: Zamienniki obliczeniowe dla papierów wartościowych i wartości kuponu bieżącego w złotych z 1924 r. oraz w walutach obcych: 100 zł. w zł. z 1924 r. = zł. 172, 100 franków francuskich oraz 1 funt angielski oblicza się podług przeciętnego kursu tranzakcyjnego dewizy na Paryż i Londyn z dnia tranzakcji. Dla 6% Poż. Dolarowej oraz 8% list. zast. dolarowych Tow. Kred. Ziemskiego w Warszawie z 1924 r., gwarantowanych przez Skarb Państwa, 1 dolar oblicza się podług przeciętnego kursu tranzakcyjnego wypłaty telegraficznej na Nowy Jork z dnia tranzakcji. Kupon oblicza się w jednostkach i ułamkach dziesiętnych od 100 wart. nom., z wyjątkiem 4% Prem. Poż. Dolarowej — od dol. 5.

*) Podana powyżej wartość kuponu bieżącego od 7% Poż. Stabilizacyjnej obliczona jest w walucie holenderskiej od dol. 1.000. Celem otrzymania wartości tej w złotych należy cyfry te pomnożyć przez przeciętny kurs tranzakcyjny dewizy na Amsterdam każdego dnia.

Należy się posługiwać tylko niniejszą tabelką, gdyż do poprzedniej wkradły się pewne niedokładności.

Wartość kuponu bieżącego od 7% Poż. Stabilizacyjnej:
W złotych: 17/10 — zł. 2.75555, 18/10 — zł. 4.13333.
W flor. hol.: 19/10 — flb. 1.93511, 20/10 — flh. 2.41888 21/10 — flh. 2.90266, 22/10 — flh. 3.38644, 23/10 — flh. 3.87022, 24/10 — flh. 4.354, 25/10 — flh 4.83777 (kursy we florenach należy pomnożyć przez kurs dewizy na Amsterdam z danego dnia).

REDAKCJA: Warszawa, Al. Jerozolimskie 93, tel. 6-38-19. **ADMINISTRACJA:** ul. Ś-to Krzyska Nr. 25, w Domu Bankowym „Józef Skowronek i S-ka, Spółka Komandytowa" tel. 506-34. Redaktor przyjmuje we wtorki i piątki od godz. 17 do 18. Administracja czynna z wyjątkiem świąt i niedziel do godz. 11 i od 16 do 18. Konto P. K. O. Nr. 27111. **Warunki prenumeraty** w Warszawie i na prowincji Rocznie zł. 20.— Półrocznie zł. 10.— Kwartalnie zł. 5.— Miesięcznie zł. 1,80. Zagranicą rocznie zł. 26. Numer pojedyńczy 50 groszy. **Cena ogłoszeń:** strona zł. 800.—; ½ strony zł. 450.—; ¼ strony zł. 250.—; ⅛ strony zł. 150.—; 1/16 strony zł. 100.— Drobne ogłoszenia: po zł. 1 za wiersz milim. lub jego miejsce.

Redaktor: Maksymiljan Polikier. Druk. „Społeczna", Warszawa, Pl. Grzybowski 3/5. Tel. 205-80. Wydawca: Helena Polikierowa